

Sygn. akt III Cz 886/19

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący-Sędzia Sądu Okręgowego: Leszek Dąbek

Sędziowie Sądu Okręgowego: Magdalena Balion - Hajduk

Marcin Rak

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2020 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w M.

przeciwko dłużnicze A. K.

o świadczenie pieniężne

w przedmiocie rozpoznania skargi dłużnika na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gliwicach G. Z. w sprawie Km 242/16 w postaci postanowienia z 20 lutego 2018r. w zakresie ustalenia wysokości opłaty egzekucyjnej, wezwania dłużnika do zapłaty opłaty egzekucyjnej oraz wniosku o miarkowanie opłaty egzekucyjnej

na skutek zażalenia dłużniczki

na rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 1 postanowienia Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 11 marca 2019 r., sygn. akt II Co 1480/18

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Marcin Rak SSO Leszek Dąbek SSO Magdalena Balion – Hajduk

Sygn. akt III Cz 886/19

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach w punkcie 1 postanowienia z dnia 11 03 2019r. odrzucił skargę dłużnika A. K. na postanowienie Komornika Sądowego

przy Sądzie Rejonowym w Gliwicach G. Z. z dnia 20 02 2018r.

sygn. akt VI Km 242/16, uznając, że została ona wniesiona po terminie.

Orzeczenie zaskarżył **dłużnik A. K.**, która wnosila o jego uchylenie, „a tym przyjęcie do rozpoznania skargi” oraz o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych.

Zarzuciła, że przy ferowaniu postanowienia naruszono regulacje art. 767³ k.p.c. poprzez odrzucenie skargi z uwagi na upływ terminu do jej wniesienia, w sytuacji,

gdy pouczenie wskazane w treści postanowienia Komornika Sądowego z dnia 20 02 2018r. dotyczące sposobu wniesienia środka zaskarżenia było błędne, a przez to uznać należało, że dłużnik wniósł rzeczoną skargę oraz wnioski w terminie, albowiem dłużnik stosując się do pouczenia nie może ponosić negatywnych skutków prawnych za błąd Komornika.

W uzasadnieniu zażalenia podnosiła, że została pouczona przez Komornika Sądowego, iż skargę na czynności komornika wnosi się bezpośrednio do Komornika, a w związku z błędnym pouczeniem naruszyła termin do jej wniesienia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Skarżąca zaskarżyła w skardze postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gliwicach G. Z. z dnia 20 02 2018r.

W zaskarżonym postanowieniu została ona prawidłowo odrzucona.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna tego zagadnienia jest wnikliwa

i ma oparcie w przywołanych w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia regulacjach prawnych oraz ustaleniach faktycznych i Sąd odwoławczy ocenę tę w całości podziela

i przyjmuje za własną (obwiednio orz. SN z dn. 26 04 1935r. C III 473/34, Zb U. z 1935r. poz. 496).

Oceny tej nie podważa przywoła przez skarżącą w zażaleniu okoliczność wadliwego pouczenia jej o sposobie wniesienia przez nią skargi na czynności komornika, gdyż na profesjonalnym pełnomocniku reprezentującym skarżącą, z mocy prawa, spoczywał obowiązek zachowania warunków materialnych oraz formalnych składanej skargi, niezależnie od pouczeń organu egzekucyjnego (por. uchwała SN z dn. 22 11 2011r., I CZP 38/11, uchwała SN z dn. 08 11 2019r., III CZP 22/19).

Ewentualne wadliwe pouczenie o przynależnym środku zaskarżenia, może być traktowane jako swoisty brak pouczenia, co uzasadniać wnioski o przywrócenie terminu do wniesienia skargi (por. postanowienie SN z dn. 30 09 1998r. I CKN 375/98).

Z podanych przez Sąd Rejonowy względów powyższy skarga została złożona po upływie przewidzianego prawem terminu, co stosownie do regulacji art. 767³ § 1zd. 1 k.p.c. obligowało Sąd Rejonowy do jej odrzucenia.

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym postanowieniu,

a to czyni zażalenie bezzasadnym w rozumieniu art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. i z mocy zawartej w nim regulacji prowadziło do jego oddalenia.

Reasumując, zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i dlatego zażalenie skarżącego jest bezzasadne i dlatego oddalono je w oparciu o regulację art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

SSO Marcin Rak SSO Leszek Dąbek SSO Magdalena Balion - Hajduk